

Der har netop været afholdt kirkedage i Aalborg. Men heller ikke denne gang med fælles altergang. I den anledning har Jean-Pierre Duclos haft dette indlæg i Kristeligt Dagblad den 22. maj 2012

Jean-Pierre Duclos, cand. theol. og cand mag. Virkede som dominikanerpræst i Danmark 1955-1972, hvorpå han fratrådte embedet og giftede sig. Var herefter gymnasielærer i Birkerød.

Drømmen om den fælles nadver og savnet af den er en væsentlig del af den mellemkirkelige samtale og må beholde sin plads. Det minder os om, at vi er søskende, selvom vi er adskilte, skriver teolog

Drømmen om fælles nadver lever, konstaterede Kristeligt Dagblad, da den refererede evalueringsdebatten som afsluttede kirkedagene i avisen den 13. maj. Skal vi slå os til tåls med det og opfatte den som en drøm, noget smukt, ønskeligt, men uopnåeligt, eller skal vi betragte det som et mål, vi skal stræbe efter?

Er vi ikke kaldede til at sidde sammen omkring det ene bord, eftersom vi alle er på vej mod det samme rige? Drøm eller mål? I hvert fald drejer det sig ikke om et middel. Vi kan ikke lade, som om vi allerede er enige, og springe over den lange vej, der vil gøre os i stand til i fællesskab at dække det bord, hvor vi vil fejre Herrens måltid sammen.

Vejen er lang, og vi er lige begyndt at gå den. Det var først i 1999, at vi, lutheranere og katolikker, blev enige om en fælles formulering af vores tro på retfærdiggørelsen ved Kristus, og i 2006 sluttede metodisterne sig til os. Men der er lang vej tilbage, og det, der adskiller os, går meget dybere end de forskellige nadveropfattelser, som beskrives i artiklens faktaboks.

Det er selve opfattelsen af det at være kirke, vi er uenige om, og det er det, som medfører, at vi ikke kan stå ved det samme bord. Det er ikke, fordi vi tvivler på, at Herren er med, når vores brødre og søstre i folkekirken deltager i nadveren. Det seneste koncil har bekræftet det ganske udtrykkeligt. Men ved at acceptere den indbydelse, folkekirkens åbne nadverbord indeholder, ville vi give udtryk for, at alt det, som adskiller os i vores opfattelse af kirken og dens embeder, er frivilligt fortolkningsstof, som man kan vælge og vrage imellem. Der er meget, vi skal have talt sammen om, før vi mødes ved Herrens bord allerede her på jorden.

Drømmen om den fælles nadver og savnet af den er en væsentlig del af den mellemkirkelige samtale og må beholde sin plads. Det minder os om, at vi er søskende, selvom vi er adskilte.

Jeg kan ikke tilslutte mig det, biskop Peter Fischer-Møller sagde om den manglende fælles nadver: ”Det sender et signal om, at man ikke anerkender hinanden som kristne.” Det er netop, fordi vi ser hinanden som kristne, at vi oplever vores splittelse omkring Herrens bord som et åbent sår i Kristi legeme. ”Alle I, der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer Kristus” (Gal. 3, 27). Det er den overbevisning, savnet af den fælles nadver giver udtryk for. Derfor må dette savn have sin plads i kirkedagene.

Man udtrykte det i Aalborg under åbningsgudstjenesten ved symbolsk at løfte et brød op, mens alle deltagerne gentog sætningen: Vi er brødet.

Repræsentanten for den metodistiske kirke, biskop Christian Alsted, foreslog, at næste kirkedag lader sig inspirere af brødrene i Taizé, hvor de katolske og de protestantiske brødre går til alters samtidig, men ved to forskellige nadverborde. Allerede ved kirkedagen i Roskilde havde man planlagt at følge deres eksempel, men en brist i kommunikationen mellem arrangørerne fik det til at gå i vasken i sidste øjeblik.

Formanden for kirkedagens styrelse, Poul Erik Knudsen, tog godt imod forslaget, mens den katolske biskop, Czesław Kozon, var mere tøvende over for ”et forvirrende og sympatisk initiativ”. Indrømmet, det vil afsløre hvor beskeden den katolske deltagelse er i de danske kirkedage faktisk er.

Antallet af katolikker i Danmark er meget lille, og flertallet er af udenlandsk oprindelse, men statistiske kendsgerninger fritager os ikke fra vores opgave om at vidne om, hvad Herrens bøn om, at vi må være ét, kræver af os alle. Det vil først blive galt, den dag vi ikke mere føler det manglende nadverfællesskab som et savn.